

Preek van 10 februari 2019 **Steven Barberien**
GEBOEID EN GEVANGEN DOOR JEZUS

Vroeg of laat heeft elkeen wel eens het gevoel dat zijn werken en zorgen tevergeefs zijn. Het gezwog of geploeter van alledag wordt te veel en je ziet te weinig vruchten. Het net van jouw leven is te zwaar om op te trekken. Je krijgt maar niet het gewenste resultaat boven water. Uiteindelijk strand je met al je goede bedoelingen op de kust van de teleurstelling... en stap je uit het bootje van gewoonte; het moet anders!

Nogal vaak is het een ander die ons moet zeggen de netten uit te gooien aan de andere kant om de vertrouwde wateren te durven inruilen voor het onbekende diepe... En plotseling ontstaat er dan weer perspectief, worden nieuwe ideeën opgevist uit de diepten van jouw creativiteit...

Op deze psychosociale wijze kunnen we het evangelie van deze zondag lezen en begrijpen. Dat is goed en best nuttig maar er schuilt nog meer in de diepten van dit evangelie!

Eigenlijk is het *mensen vangen* waar Jezus tot Petrus over spreekt, een beetje raar. *Vangen* klinkt niet zo positief. *Vangen* hangt samen met vasthouden, met iemand beroven van z'n vrijheid. *Vangen* is iemand in bezit nemen... In het Grieks staat er *ZOOGREIN*, wat letterlijk betekent: *levend gevangen nemen*. Een woord dat men in de oudheid gebruikte om te spreken over waardevolle krijgsgevangenen die niet gedood mochten worden. Dat klinkt al positiever.

We moeten ook beseffen dat diepe wateren in Jezus' tijd dé plek waren waar kwade machten het voor het zeggen hadden. 'Een poel van slechte geesten', als het ware... Dus wanneer Jezus spreekt van het opvissen van mensen, dan geeft Hij Petrus opdracht mensen te redden uit zonde en kwaad en 'dood'. In Jezus' ogen is elke mens waardevol genoeg om gered te worden uit de macht van het kwaad. Wie zich laat vangen in het net van zijn liefde en vergeving is gered. En eenmaal gered zit je zo met boeien aan hem vast dat je kunt zeggen: 'Hier ben ik. Zend mij! Maak ook van mij een mensenvisser.'

Niemand hoeft te vrezen dat het sleuren en sloven met de netten van Jezus in het schip van de kerk tevergeefs is of boven zijn macht gaat... Immers, Jezus is degene die aan het roer staat, die sturing geeft en de koers heeft uitgezet.

Oké, 't is waar: hier in West-Europa zijn onze netten lang niet meer zo vol als ze ooit geweest zijn. Maar aan de andere kant, in het diepe zuiden, in Afrika, dreigen de netten te scheuren vanwege de grote massa's die zich - geboeid door Jezus - laten vangen, opvangen in Zijn liefde...

Daar en hier zijn en blijven altijd *vissers van mensen* nodig, die op Jezus' uitnodiging meewerken en de netten dag en nacht uitgooien als een reddingsboei in de onstuimige, woelige zee van onze tijd.